

Повечето отъ легко раненитѣ, щомъ биваха прѣвързани, се връщаха въ ротата си.

— Три червени зелки свалихъ, се обажда единъ отъ легко раненитѣ, а искамъ да ги докарамъ до половина дузина.

— А азъ не се задоволявамъ съ толкова, се обаждаше другъ. Азъ искамъ да сваля не по малко, отъ колкото рани има Симеонъ Моневъ.

— Е, че тогава за насъ вѣма да останатъ — и ний да си окървавимъ щика, се обажда единъ опълченецъ отъ 3-я рота.

Наистина, ранитѣ, които покриваха тѣлото на опълченеца С. Моневъ, неможаха да се изброятъ. Лицето, а най повече шията му, положително приличаха на татуирани. Шията му на около покрита съ бѣлѣзи — слѣди отъ рани, вслѣдствие на които главата му бѣ наклонена на една страна.

Още въ Сърбия ми разказваха очевидци, че когато Моневъ билъ вдигнатъ, слѣдъ като билъ кланъ и не докланъ отъ Черкезитѣ. лицето и шията му приличали на кълцано мѣсо. Моневъ е билъ раненъ и сѣченъ, струва ми се, въ битката при Бабина Глава въ Сърбско-Турската война.

Виждамъ единъ опълченецъ, който почти бѣгомъ идеше отъ първата линия съ пушка въ дѣсната си ржка, а лѣвата окървавена.

— Ваше благородие, се обръща той къмъ доктора, едно Турско пуле (куршумъ) ме клѣвна по прѣста и сега не мога да държа пушката. Моля ви се рѣзнете ей това парченце и ми привържете прѣста. Азъ искамъ по скоро да се върна въ дружината си.

— Проклѣти Турци! увиратъ се като слѣпи. Ний ги срѣщнахме съ залпове, а тѣ вървятъ напрѣдъ и не щжтъ и да знаятъ, се обажда единъ отъ раненитѣ. Ама добрѣ ги нагостихме! Цѣлата позиция е осипана съ убити и ранени, свърши той.

— Ехъ да имавме кримки, (тѣй наричаха опълченцитѣ кринковскитѣ пушки)! Тѣзи — шаспо, нищо не струватъ, казва трети раненъ. Щомъ стрѣлнемъ 5—6 пжти, спиратъ да работятъ.